ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 7ης Ιουλίου 2009 *

Στην υπόθεση C-558/07,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Ηνωμένο Βασίλειο) με απόφαση της 11ης Οκτωβρίου 2007, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 17 Δεκεμβρίου 2007, στο πλαίσιο της δίκης

The Queen, κατόπιν αιτήσεως των:

S.P.C.M. SA,

C.H. Erbslöh KG,

Lake Chemicals and Minerals Ltd,

Hercules Inc.

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

κατά

Secretary of State for the Environment, Food and Rural Affairs,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους B. Σκουρή, Πρόεδρο, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, M. Ilešič, προέδρους τμήματος, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, R. Silva de Lapuerta, P. Kūris (εισηγητή), J. Malenovský, J. Klučka, U. Lõhmus και J.-J. Kasel, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott
γραμματέας: C. Strömholm, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 27ης Ιανουαρίου 2009,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— οι S.P.C.M. SA και Hercules Inc., εκπροσωπούμενες από τους D. Vaughan, QC, D. Scannell, barrister, M. Lohn, K. Van Maldegem και R. Cana, solicitors,

— οι C.H. Erbslöh KG και Lake Chemicals and Minerals Ltd, εκπροσωπούμενες από τους H. Scheidmann, U. Karpenstein και F. Bredt, Rechtsanwälte,

— η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Dowgielewicz,

— το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από την I. Αναγνωστοπούλου και τον A. Neergaard,

— το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο από τον F. Florindo Gijón και την G. Kimberley,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον P. Oliver,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 10ης Μαρτίου 2009,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία και την ισχύ του άρθρου 6, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 1907/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2006, για την καταχώριση, την αξιολόγηση, την αδειοδότηση και τους περιορισμούς των χημικών προϊόντων (REACH) και για την ίδρυση του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων καθώς και για την τροποποίηση της οδηγίας 1999/45/ΕΚ και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 793/93 του Συμβουλίου και του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1488/94 της Επιτροπής καθώς και της οδηγίας 76/769/ΕΟΚ του Συμβουλίου και των οδηγιών της Επιτροπής 91/155/ΕΟΚ, 93/67/ΕΟΚ, 93/105/ΕΚ και 2000/21/ΕΚ (ΕΕ L 396, σ. 1, και διορθωτικό ΕΕ 2007, L 136, σ. 3, στο εξής: κανονισμός REACH).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ των S.P.C.M. SA, επιχείρησης εγκατεστημένης στη Γαλλία, παραγωγού υδατοδιαλυτών πολυμερών προς χρήση στις βιομηχανίες επεξεργασίας λυμάτων, C.H. Erbslöh KG, επιχείρησης εγκατεστημένης στη Γερμανία, διανομέα και χονδρέμπορου ειδικών και βιομηχανικών χημικών προϊόντων συμπεριλαμβανομένων παρασκευασμάτων και πολυμερών, Lake Chemicals and Minerals Ltd, επιχείρησης αγγλικού δικαίου, εισαγωγέα χημικών προϊόντων μεταξύ των οποίων πολυμερή και παρασκευάσματα, Hercules Inc., εταιρίας holding εγκατεστημένης στις ΗΠΑ, προμηθεύτριας πολυμερών διαλυτών στο νερό και στους οργανισμούς, και του Secretary of State for the Environment, Food and Rural Affairs, όσον αφορά τις εφαρμοστέες επί των μονομερών ουσιών προϋποθέσεις καταχώρισης.

Το νομικό πλαίσιο

3 Η πρώτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού REACH ορίζει:

«Ο παρών κανονισμός αναμένεται να εξασφαλίσει υψηλό επίπεδο προστασίας της ανθρώπινης υγείας και του περιβάλλοντος καθώς και την ελεύθερη κυκλοφορία χημικών ουσιών, μειγμάτων και κάποιων συγκεκριμένων αντικειμένων, ενώ παράλληλα θα ενισχύσει την ανταγωνιστικότητα και την καινοτομία. […]»

4 Η δέκατη έκτη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού διευκρινίζει:

«Ο παρών κανονισμός ορίζει ειδικά καθήκοντα και υποχρεώσεις σχετικά με παρασκευαστές, εισαγωγείς και μεταγενέστερους χρήστες ουσιών υπό καθαρή μορφή, σε παρασκευάσματα ή σε αντικείμενα. Ο παρών κανονισμός βασίζεται στην αρχή ότι η βιομηχανία θα πρέπει να παρασκευάζει, εισάγει ή χρησιμοποιεί ουσίες ή να τις διαθέτει στην αγορά με την ευθύνη και τη μέριμνα που απαιτούνται για να διασφαλίζεται ότι, υπό ευλόγως προβλέψιμες συνθήκες, δεν βλάπτεται η υγεία του ανθρώπου και το περιβάλλον.»

5 Σύμφωνα με τη δέκατη ένατη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού:

«[…] οι σχετικές με την καταχώριση διατάξεις απαιτούν από τους παρασκευαστές και τους εισαγωγείς να παράγουν δεδομένα για τις ουσίες που παρασκευάζουν ή εισάγουν, να χρησιμοποιούν τα δεδομένα αυτά για την αξιολόγηση των κινδύνων που ενέχουν οι ουσίες αυτές και να εκπονούν και να συνιστούν κατάλληλα μέτρα διαχείρισης κινδύνου. […]»

6 Κατά την τεσσαρακοστή πρώτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού REACH:

«Για λόγους εφαρμοσιμότητας και λόγω του ειδικού χαρακτήρα τους, θα πρέπει να ορισθούν ειδικές απαιτήσεις καταχώρισης για τα ενδιάμεσα προϊόντα. Τα πολυμερή θα πρέπει να εξαιρεθούν από την καταχώριση και την αξιολόγηση έως ότου γίνει εφικτή η επιλογή των πολυμερών που θα πρέπει να καταχωρίζονται λόγω των κινδύνων που ενέχουν για την υγεία του ανθρώπου ή για το περιβάλλον, με τρόπο απλό και αποτελεσματικό από άποψη κόστους και βάσει έγκυρων τεχνικών και επιστημονικών κριτηρίων.»

7 Το άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού προβλέπει:

«1. Σκοπός του παρόντος κανονισμού είναι να εξασφαλισθούν ένα υψηλό επίπεδο προστασίας της υγείας του ανθρώπου και του περιβάλλοντος, συμπεριλαμβανομένης της προαγωγής εναλλακτικών μεθόδων αξιολόγησης των κινδύνων ουσιών, καθώς και η ελεύθερη κυκλοφορία των ουσιών εντός της εσωτερικής αγοράς, με παράλληλη ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας και της καινοτομίας.

[…]

3. Ο παρών κανονισμός βασίζεται στην αρχή ότι αποτελεί ευθύνη των παραγωγών, των εισαγωγέων και των μεταγενέστερων χρηστών να εξασφαλίζουν ότι οι ουσίες που παρασκευάζουν, διαθέτουν στην αγορά, ή χρησιμοποιούν δεν βλάπτουν την υγεία του ανθρώπου ούτε το περιβάλλον. Οι διατάξεις του στηρίζονται στην αρχή της προφύλαξης.»

8 Το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού REACH ορίζεται στο άρθρο του 2. Το άρθρο αυτό προβλέπει στην παράγραφο 9 ότι «[ο]ι διατάξεις των τίτλων ΙΙ και VI δεν εφαρμόζονται στα πολυμερή».

9 Σύμφωνα με το άρθρο 3 του εν λόγω κανονισμού:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, νοούνται ως:

1) Ουσία: ένα χημικό στοιχείο και οι ενώσεις του σε φυσική κατάσταση ή όπως λαμβάνονται από οποιαδήποτε διεργασία παρασκευής, συμπεριλαμβανομένου κάθε προσθέτου που είναι απαραίτητο για τη διατήρηση της σταθερότητάς της και κάθε πρόσμειξης που προέρχεται από τη χρησιμοποιούμενη διεργασία, αποκλειόμενου κάθε διαλύτη που μπορεί να διαχωριστεί, χωρίς να επηρεάσει τη σταθερότητα της ουσίας ή να μεταβάλει τη σύνθεσή της·

2) Παρασκεύασμα: ένα μείγμα ή διάλυμα που αποτελείται από δύο ή περισσότερες ουσίες·

[…]

5) Πολυμερές: ουσία η οποία αποτελείται από μόρια χαρακτηριζόμενα από ακολουθία ενός ή περισσότερων τύπων μονομερών μονάδων. Τα μοριακά βάρη των εν λόγω μορίων πρέπει να καλύπτουν κάποιο φάσμα μέσα στο οποίο οι διαφορές μοριακού βάρους οφείλονται πρωτίστως στη διαφορά του αριθμού των μονομερών μονάδων που τα απαρτίζουν. Ένα πολυμερές περιλαμβάνει τα εξής:

α) μια απλή κατά βάρος πλειοψηφία μορίων που περιέχουν τρεις τουλάχιστον μονομερείς μονάδες συνδεδεμένες με ομοιοπολικούς δεσμούς με τουλάχιστον άλλη μία μονομερή μονάδα ή με άλλο αντιδρών συστατικό·

β) λιγότερο από μια απλή κατά βάρος πλειοψηφία μορίων ενός και του αυτού μοριακού βάρους.

Στο πλαίσιο του παρόντος ορισμού, ως "μονομερής μονάδα" νοείται η αντιδρώσα μορφή μιας μονομερούς ουσίας ενός πολυμερούς·

6) Μονομερές: ουσία η οποία μπορεί να σχηματίζει ομοιοπολικούς δεσμούς με αλληλουχία πρόσθετων όμοιων ή ανόμοιων μορίων υπό τις συνθήκες της σχετικής αντίδρασης σχηματισμού πολυμερών που χρησιμοποιείται για τη συγκεκριμένη διαδικασία·

[…]

9) Παρασκευαστής: φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο είναι εγκατεστημένο στην Κοινότητα και παρασκευάζει μια ουσία εντός της Κοινότητας·

[…]

11) Εισαγωγέας: φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο είναι εγκατεστημένο στην Κοινότητα και είναι υπεύθυνο για την εισαγωγή

[…]».

10 Το άρθρο 5 του εν λόγω κανονισμού, με τίτλο «Απαγόρευση μη καταχωρισμένων ουσιών», ορίζει:

«Με την επιφύλαξη των άρθρων 6, 7, 21 και 23, ουσίες υπό καθαρή μορφή, σε παρασκευάσματα ή σε αντικείμενα μπορούν να παρασκευάζονται στην Κοινότητα ή να διατίθενται στην αγορά μόνον εφόσον έχουν καταχωρισθεί σύμφωνα με τις οικείες διατάξεις του παρόντος τίτλου, εφόσον τούτο απαιτείται.»

11 Το άρθρο 6 του ίδιου κανονισμού, με τίτλο «Γενική υποχρέωση καταχώρισης ουσιών υπό καθαρή μορφή ή σε παρασκευάσματα», προβλέπει:

«1. Εάν δεν ορίζεται άλλως από τον παρόντα κανονισμό, κάθε παρασκευαστής ή εισαγωγέας μιας ουσίας, είτε υπό καθαρή μορφή είτε σε ένα ή περισσότερα παρασκευάσματα, σε ποσότητες 1 τόνου ή μεγαλύτερες ετησίως, προβαίνει σε καταχώριση της ουσίας στον [Ευρωπαϊκό Οργανισμό Χημικών Προϊόντων].

[…]

3. Κάθε παρασκευαστής ή εισαγωγέας πολυμερούς προβαίνει σε καταχώριση στον [Ευρωπαϊκό Οργανισμό Χημικών Προϊόντων] για την ή τις μονομερείς ουσίες ή άλλες ουσίες, που δεν έχουν ήδη καταχωρισθεί από προηγούμενο φορέα της αλυσίδας εφοδιασμού, εάν συντρέχουν και οι δύο όροι που ακολουθούν:

α) το πολυμερές περιέχει την εν λόγω μονομερή ουσία ή ουσίες ή την άλλη ουσία ή ουσίες υπό μορφή μονομερών μονάδων και χημικώς συνδεδεμένης ουσίας ή ουσιών σε συγκέντρωση τουλάχιστον 2 % κατά βάρος (β/β)

β) η συνολική ποσότητα της εν λόγω μονομερούς ουσίας ή ουσιών ή άλλης ουσίας ή ουσιών ανέρχεται σε 1 τόνο ή περισσότερο ετησίως.

[…]»

12 Το άρθρο 8 του κανονισμού REACH ορίζει:

«1. Ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο είναι εγκατεστημένο εκτός Κοινότητας και παρασκευάζει μια ουσία υπό καθαρή μορφή, σε παρασκευάσματα ή σε αντικείμενα, ενσωματώνει μια ουσία σε παρασκευάσματα ή παράγει αντικείμενο που εισάγεται στην Κοινότητα, μπορεί να διορίζει, βάσει αμοιβαίας συμφωνίας, ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, εγκατεστημένο στην Κοινότητα, για να εκπληρώνει, ως αποκλειστικός του αντιπρόσωπος, τις υποχρεώσεις για τους εισαγωγείς δυνάμει του παρόντος τίτλου.

2. Ο αντιπρόσωπος συμμορφώνεται επίσης με όλες τις υπόλοιπες υποχρεώσεις των εισαγωγέων δυνάμει του παρόντος κανονισμού. […]

3. Όταν διορίζεται αντιπρόσωπος σύμφωνα με τις παραγράφους 1και 2, ο μη κοινοτικός παρασκευαστής ενημερώνει τον ή τους εισαγωγείς της ίδιας αλυσίδας εφοδιασμού σχετικά με τον διορισμό. Οι εισαγωγείς αυτοί θεωρούνται ως μεταγενέστεροι χρήστες για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού.»

13 Το άρθρο 27 του εν λόγω κανονισμού ορίζει:

«1. Όταν μια ουσία έχει καταχωρισθεί παλαιότερα, πριν από διάστημα μικρότερο των δώδεκα ετών, […] ο δυνητικός καταχωρίζων:

α) πρέπει, στην περίπτωση πληροφοριών που συνεπάγονται δοκιμές σε σπονδυλωτά ζώα, και

β) μπορεί, στην περίπτωση πληροφοριών που δεν συνεπάγονται δοκιμές σε σπονδυλωτά ζώα,

να ζητεί από τον ή τους προηγούμενους καταχωρίζοντες τις πληροφορίες τις οποίες χρειάζεται […] για να προβεί στην καταχώριση.

2. Όταν ζητούνται πληροφορίες σύμφωνα με την παράγραφο 1, ο ή οι δυνητικοί και ο ή οι προηγούμενοι καταχωρίζοντες που αναφέρονται στην παράγραφο 1 καταβάλλουν κάθε προσπάθεια για να καταλήξουν σε συμφωνία για την κοινοχρησία των πληροφοριών που ζητούνται από τον ή τους δυνητικούς καταχωρίζοντες. […]. Η συμφωνία αυτή μπορεί να αντικαθίσταται από την υποβολή του θέματος σε επιτροπή διαιτησίας της οποίας αποδέχονται τη διαιτητική απόφαση.

3. Ο προηγούμενος καταχωρίζων και ο ή οι δυνητικοί καταχωρίζοντες καταβάλλουν κάθε προσπάθεια για να εξασφαλίσουν ότι το κόστος κοινοχρησίας των πληροφοριών καθορίζεται κατά δίκαιο, διαφανή και αμερόληπτο τρόπο. Αυτό μπορεί να διευκολύνεται με την εφαρμογή της καθοδήγησης για τον επιμερισμό του κόστους βάσει των αρχών αυτών, οι οποίες θεσπίζονται από τον [Ευρωπαϊκό Οργανισμό Χημικών Προϊόντων] […]. Οι καταχωρίζοντες υποχρεούνται να επιμερίζουν μόνον το κόστος των πληροφοριών τις οποίες υποχρεούνται να υποβάλλουν για να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις περί καταχώρισης.

[…]»

14 Το άρθρο 138, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει:

«Η Επιτροπή μπορεί να υποβάλει νομοθετικές προτάσεις μόλις βρεθεί κάποιος πρακτικός και οικονομικά αποδοτικός τρόπος για την επιλογή των πολυμερών που θα

καταχωρίζονται βάσει έγκυρων τεχνικών και επιστημονικών κριτηρίων και αφού δημοσιευθεί έκθεση σχετικά με τα ακόλουθα:

α) τους κινδύνους των πολυμερών σε σχέση με άλλες ουσίες·

β) την ανάγκη, εάν υπάρχει, καταχώρισης ορισμένων ειδών πολυμερών, λαμβάνοντας υπόψη, αφενός, την ανταγωνιστικότητα και την καινοτομία και, αφετέρου, την προστασία της υγείας του ανθρώπου και του περιβάλλοντος.»

Η διαδικασία της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

15 Κατά το αιτούν δικαστήριο, οι προσφεύγουσες εταιρίες της κύριας δίκης αμφισβητούν την ερμηνεία και στη συνέχεια την ισχύ του άρθρου 6, παράγραφος 3, του κανονισμού REACH.

16 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, στηριζόμενες σε δύο εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης του Netherlands Organisation for Applied Scientific Research (TNO), ότι τα υπό αντιδρώσα μορφή μονομερή παύουν να παρουσιάζουν τα ατομικά χημικά χαρακτηριστικά τους και ότι τα πολυμερή είναι εν γένει σταθερά και ασφαλή. Επομένως, αν η έκφραση «μονομερείς ουσίες» του άρθρου 6, παράγραφος 3, του κανονισμού REACH νοηθεί ως αφορώσα ή περιλαμβάνουσα τα υπό αντιδρώσα μορφή μονομερή, θα ήταν άτοπο να απαλλάσσονται τα πολυμερή από την υποχρέωση καταχωρίσεως, ενώ είναι υποχρεωτική η καταχώριση των μονομερών ουσιών. Εξάλλου, μια τέτοια ερμηνεία θα ήταν ανακόλουθη με τους σκοπούς του εν λόγω κανονισμού, θα δημιουργούσε δυσμενείς διακρίσεις και θα ήταν δυσανάλογη.

17 Το High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) επέτρεψε στις προσφεύγουσες της κύριας δίκης να ασκήσουν προσφυγή ενώπιόν του και αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα εξής προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Λαμβανομένου υπόψη ότι οι κατά τον τίτλο ΙΙ του κανονισμού [(ΕΚ) 1907/2006] προϋποθέσεις καταχωρίσεως δεν ισχύουν για τα πολυμερή δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 9, του εν λόγω κανονισμού, πρέπει η περιλαμβανόμενη στο άρθρο 6, παράγραφος 3, αναφορά στις "μονομερείς ουσίες" να νοηθεί ως αφορώσα:

α) μονομερή υπό αντιδρώσα μορφή, ήτοι μονομερή τα οποία έχουν αντιδράσει μαζί κατά τρόπον ώστε να είναι αδιάσπαστα από το πολυμερές του οποίου αποτελούν μέρος;

β) μονομερή υπό μη αντιδρώσα μορφή, ήτοι μονομερή τα οποία είναι υπολειμματικά ως προς τη διαδικασία πολυμερισμού και τα οποία διατηρούν τις δικές τους χημικές ιδιότητες που είναι διαφορετικές από το πολυμερές μετά την ολοκλήρωση της διαδικασίας αυτής; ή

γ) τόσο τα υπό αντιδρώσα μορφή μονομερή όσο και τα υπό μη αντιδρώσα μορφή μονομερή;

2) Αν στο πρώτο ερώτημα δοθεί είτε η προαναφερθείσα απάντηση α) είτε η προαναφερθείσα απάντηση γ), είναι η εφαρμογή του άρθρου 6, παράγραφος 3, του ως άνω κανονισμού επί των παρασκευαστών ή των εισαγωγέων πολυμερών παράνομη για τον λόγο ότι οι προϋποθέσεις στερούνται λογικής, δημιουργούν δυσμενείς διακρίσεις ή είναι δυσανάλογες;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

18 Με το πρώτο του ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί η έννοια της «μονομερούς ουσίας» όπως χρησιμοποιείται στο άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού REACH.

19 Εισαγωγικά, πρέπει να υπενθυμιστεί, αφενός, ότι, σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη, ο παρασκευαστής ή εισαγωγέας πολυμερούς προβαίνει σε καταχώριση των μονομερών ουσιών που δεν έχουν καταχωριστεί από προηγούμενο φορέα της αλυσίδας εφοδιασμού, εάν το πολυμερές περιέχει τουλάχιστον 2 % από την εν λόγω μονομερή ουσία υπό μορφή μονομερών μονάδων και η συνολική ποσότητα της εν λόγω μονομερούς ουσίας ανέρχεται σε έναν τόνο τουλάχιστον ετησίως.

20 Αφετέρου, τα μονομερή υπό μη αντιδρώσα μορφή πρέπει, κατά το άρθρο 6, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού REACH, να καταχωρίζονται, δεδομένου ότι αποτελούν αυτοτελείς ουσίες. Αντιθέτως, τα πολυμερή εξαιρούνται από την υποχρέωση καταχωρίσεως, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 9, του εν λόγω κανονισμού.

21 Πρέπει στη συνέχεια να επισημανθεί, πρώτον, ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 3, σημείο 5, του κανονισμού REACH, το πολυμερές αποτελείται από μονομερείς μονάδες που ορίζονται ως μονομερείς ουσίες υπό αντιδρώσα μορφή.

22 Δεύτερον, σύμφωνα με το άρθρο 3, σημείο 6, του εν λόγω κανονισμού, το μονομερές, όταν βρίσκεται υπό μη αντιδρώσα μορφή, αποτελεί, αντιθέτως, «ουσία» κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου 3, σημείο 1.

23 Τρίτον, όπως προκύπτει από το άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού REACH, η καταχώριση αφορά τις μονομερείς ουσίες ή όλες τις άλλες ουσίες που αποτελούν το πολυμερές.

24 Στη συνέχεια, λαμβανομένου υπόψη του ορισμού του πολυμερούς που δίδεται στο άρθρο 3, σκέψη 5, του εν λόγω κανονισμού ο οποίος υπενθυμίζεται στη σκέψη 21 της παρούσας αποφάσεως, η καταχώριση αφορά τις μονομερείς ουσίες υπό αντιδρώσα μορφή.

25 Το γεγονός ότι στο άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού REACH χρησιμοποιείται ο όρος «μονάδες μονομερούς», αντί του όρου «μονομερείς μονάδες» του άρθρου 3, σημείο 5, του κανονισμού REACH στην αγγλική και στη γαλλική γλώσσα, δεν ασκεί επιρροή στο συμπέρασμα αυτό.

26 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από το έγγραφο του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 5ης Νοεμβρίου 2004 (13788/04, σ. 5), οι όροι αυτοί προστέθηκαν κατόπιν αιτήματος του Βασιλείου της Σουηδίας. Στο σουηδικό κείμενο του κανονισμού REACH χρησιμοποιείται ο ίδιος όρος «μονομερείς μονάδες» στο άρθρο του 3, σημείο 5, και στο άρθρο του 6, παράγραφος 3.

27 Κατά συνέπεια, στην έννοια των «μονομερών ουσιών» του άρθρου 6, παράγραφος 3, του κανονισμού REACH εμπίπτουν μόνον τα μονομερή υπό αντιδρώσα μορφή που είναι ενσωματωμένα στα πολυμερή.

28 Η ορθότητα του παραπάνω συμπεράσματος δεν αναιρείται από την εξέταση της οικονομίας του εν λόγω κανονισμού.

29 Συγκεκριμένα, αντίθετα προς όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης, η υποχρέωση καταχώρισης των μονομερών ουσιών δεν αποτελεί εξαίρεση από την απαλλαγή που ισχύει για τα πολυμερή.

30 Αφενός, από το κείμενο της δέκατης ένατης αιτιολογικής σκέψης του κανονισμού REACH επιβεβαιώνεται η υποχρέωση καταχώρισης των ουσιών άνευ διακρίσεως του αν κατασκευάζονται ή εισάγονται.

31 Αφετέρου, το άρθρο 6 του κανονισμού REACH, με τίτλο «Γενική υποχρέωση καταχώρισης ουσιών υπό καθαρή μορφή ή σε παρασκευάσματα» τονίζει μία γενική αρχή καταχώρισης και όχι μια αρχή απαλλαγής από αυτήν.

32 Εξάλλου, πρέπει επίσης να απορριφθεί το επιχείρημα των προσφευγουσών της κύριας δίκης, σύμφωνα με το οποίο ερμηνεία όπως αυτή που έγινε δεκτή με τη σκέψη 27 της παρούσας αποφάσεως θα καθιστούσε κενό γράμμα την εξαίρεση από την υποχρέωση καταχωρίσεως που ισχύει για τα πολυμερή βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 9, του κανονισμού REACH.

33 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι το άρθρο 6, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού αφορά τις μονομερείς ουσίες που δεν έχουν ακόμη καταχωριστεί από προηγούμενο φορέα της αλυσίδας εφοδιασμού.

34 Επομένως, η υποχρέωση καταχώρισης δεν αφορά τα πολυμερή, αλλά μόνον τις μονομερείς ουσίες με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους, όπως υπήρχαν πριν τον πολυμερισμό.

35 Τέλος, το συμπέρασμα που διατυπώνεται στη σκέψη 27 της παρούσας αποφάσεως επιβεβαιώνεται από τους σκοπούς του κανονισμού REACH, όπως αυτοί ορίζονται στην πρώτη αιτιολογική σκέψη και στο άρθρο του 1, παράγραφος 1, οι οποίοι συνίστανται στην εξασφάλιση ενός υψηλού επιπέδου προστασίας της ανθρώπινης υγείας και του περιβάλλοντος και στην ελεύθερη κυκλοφορία των ουσιών, με παράλληλη ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας και της καινοτομίας.

36 Συγκεκριμένα, η υποχρέωση καταχώρισης των μονομερών ουσιών αποσκοπεί στην προστασία της ανθρώπινης υγείας και του περιβάλλοντος, εφόσον οι ουσίες αυτές έχουν συγκεκριμένα χαρακτηριστικά που μπορούν να βλάψουν την υγεία και το περιβάλλον.

37 Ο σκοπός της ελεύθερης κυκλοφορίας των ουσιών εντός της εσωτερικής αγοράς, με παράλληλη ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας και της καινοτομίας δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση τον ορισμό των «μονομερών ουσιών», αλλά μπορεί να επηρεάσει την ισχύ του άρθρου 6, παράγραφος 3, του κανονισμού REACH, η οποία αποτελεί το αντικείμενο του δεύτερου ερωτήματος.

38 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι στην έννοια των «μονομερών ουσιών» του άρθρου 6, παράγραφος 3, του κανονισμού REACH εμπίπτουν μόνον τα μονομερή υπό αντιδρώσα μορφή που είναι ενσωματωμένα στα πολυμερή.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

39 Με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού REACH είναι ανίσχυρο στο μέτρο που επιβάλλει στους κατασκευαστές και στους εισαγωγείς πολυμερών να υποβάλουν αίτηση καταχωρίσεως για τις μονομερείς ουσίες, όπως ορίζονται στη σκέψη 38 της παρούσας αποφάσεως.

Ως προς την έλλειψη λογικής από το άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού REACH

40 Η επίκληση της παράβασης αυτή πρέπει να θεωρηθεί ότι αναφέρεται στη μη τήρηση της αρχής της αναλογικότητας.

Ως προς τη μη τήρηση της αρχής της αναλογικότητας

41 Κατά πάγια νομολογία, η αρχή της αναλογικότητας, η οποία αποτελεί γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου, επιτάσσει να είναι τα προβλεπόμενα από κοινοτική διάταξη μέσα πρόσφορα για την υλοποίηση του επιδιωκομένου σκοπού και να μην υπερβαίνουν το αναγκαίο για την επίτευξή του μέτρο [απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2002, C-491/01, British American Tobacco (Investments) και Imperial Tobacco, Συλλογή 2002, σ. I-11453, σκέψη 122 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

42 Όσον αφορά τον δικαστικό έλεγχο των προϋποθέσεων που αναφέρθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, επιβάλλεται να αναγνωριστεί στον κοινοτικό νομοθέτη ευρεία εξουσία εκτίμησης που έχει σε έναν τομέα όπως ο προκείμενος, στον οποίο καλείται να

προβεί σε σύνθετες εκτιμήσεις και σε επιλογές πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής φύσης. Η νομιμότητα ενός μέτρου που θεσπίζεται στον τομέα αυτόν μπορεί να επηρεαστεί μόνον όταν το μέτρο είναι προδήλως ακατάλληλο σε σχέση προς τον επιδιωκόμενο από τα αρμόδια θεσμικά όργανα σκοπό [British American Tobacco (Investments) και Imperial Tobacco, προπαρατεθείσα, σκέψη 123 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

43 Εν προκειμένω, πρέπει να εξεταστεί αν η υποχρέωση καταχωρίσεως των μονομερών ουσιών, όπως αυτές ορίζονται στη σκέψη 38 της παρούσας αποφάσεως, που ανταποκρίνεται στις σωρευτικές απαιτήσεις του άρθρου 6, παράγραφος 3, του κανονισμού REACH, αποτελεί μέσο ανάλογο για την επίτευξη των σκοπών του εν λόγω κανονισμού.

44 Όπως υπενθυμίσθηκε στη σκέψη 35 της παρούσας αποφάσεως, οι σκοποί του εν λόγω κανονισμού, που ορίζονται στο άρθρο του 1, συνίστανται στην «εξασφάλιση ενός υψηλού επιπέδου προστασίας της ανθρώπινης υγείας και του περιβάλλοντος [...] και στην ελεύθερη κυκλοφορία των ουσιών στην εσωτερική αγορά, ενισχύοντας παράλληλα την ανταγωνιστικότητα και την καινοτομία».

45 Ωστόσο, λαμβανομένης υπόψη της δέκατης έκτης αιτιολογικής σκέψης του κανονισμού REACH, διαπιστώνεται ότι ο κοινοτικός νομοθέτης καθόρισε, ως κύριο σκοπό της υποχρεώσεως καταχωρίσεως του άρθρου 6, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού τον πρώτο από αυτούς τους τρεις σκοπούς, δηλαδή την εξασφάλιση ενός υψηλού επιπέδου προστασίας της ανθρώπινης υγείας και του περιβάλλοντος.

46 Το μέσο για την επίτευξη του εν λόγω σκοπού είναι, όπως αναφέρεται στη δέκατη ένατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού REACH, η υποχρέωση καταχωρίσεως που επιβάλλεται στους παρασκευαστές και στους εισαγωγείς, συμπεριλαμβανομένης της υποχρεώσεως να παράγουν δεδομένα για τις ουσίες που παρασκευάζουν ή εισάγουν,

να χρησιμοποιούν τα δεδομένα αυτά για την αξιολόγηση των κινδύνων που ενέχουν οι ουσίες αυτές και να εκπονούν και να συνιστούν κατάλληλα μέτρα διαχείρισης κινδύνου.

47 Πρέπει να αναφερθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού REACH, αυτή η υποχρέωση καταχωρίσεως αφορά κάθε είδος ουσίας παρασκευασθείσας ή εισαχθείσας στην Κοινότητα σε ποσότητα ίση ή μεγαλύτερη του ενός τόνου ετησίως. Επιπλέον, έχει εφαρμογή στις ουσίες, είτε έχουν καταχωριστεί ως επικίνδυνες είτε όχι, πλην ρητής εξαιρέσεως.

48 Λαμβανομένου υπόψη του συμπεράσματος που διατυπώθηκε στη σκέψη 38 της παρούσας αποφάσεως, τα μονομερή υπό αντιδρώσα μορφή που βρίσκονται στη σύνθεση ενός πολυμερούς υπόκεινται στην εν λόγω υποχρέωση, ενώ τα πολυμερή εξαιρούνται.

49 Όσον αφορά τον σκοπό της προστασίας της ανθρώπινης υγείας και του περιβάλλοντος, επιβάλλεται κατ' αρχάς η διαπίστωση ότι η καταχώριση των ουσιών χρησιμεύει στη βελτίωση της εκ των προτέρων πληροφόρησης του κοινού και των επαγγελματιών για τους κινδύνους και ότι, στη συνέχεια, η καταχώριση αυτή πρέπει να θεωρηθεί ως μέσο βελτίωσης της προστασίας αυτής.

50 Συναφώς, επισημαίνεται ότι τα πολυμερή εξαιρούνται από την καταχώριση για πρακτικούς λόγους που συνδέονται με τον πολύ μεγάλο αριθμό τους, το γεγονός όμως αυτό μπορεί να επανεξεταστεί σύμφωνα με το άρθρο 138, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH στην περίπτωση που εξευρεθεί μία αποτελεσματική και οικονομική μέθοδος επιλογής των πολυμερών ουσιών.

51 Επομένως, η υποχρέωση καταχώρισης των μονομερών ουσιών, οι οποίες είναι λιγότερες από τις πολυμερείς, παρέχει τη δυνατότητα να γίνουν γνωστοί όχι μόνον

οι συγκεκριμένοι κίνδυνοι από τις ουσίες αυτές, αλλά και οι κίνδυνοι από τις μονομερείς ουσίες που απομένουν ως κατάλοιπα μετά τον πολυμερισμό ή υπό τη μορφή μονομερούς κατόπιν ενδεχόμενης διάσπασης του πολυμερούς.

52 Όπως τόνισε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 94 των προτάσεών της, σε περίπτωση παρασκευής πολυμερών εντός της Κοινότητας, είναι πρόδηλη η χρησιμότητα της καταχωρίσεως των μονομερών που περιέχονται σε αυτά: οι μονομερείς ουσίες χρησιμοποιούνται ως μη αντιδρώντα μονομερή εντός της Κοινότητας και, ως εκ τούτου, τα στοιχεία που αφορούν την καταχώριση πρέπει να είναι γνωστά στον χώρο αυτόν προκειμένου να είναι δυνατή η αντιμετώπιση τυχόν κινδύνων.

53 Εξάλλου, σε περίπτωση εισαγωγής πολυμερών στην Κοινότητα, η υποχρέωση καταχώρισης των μονομερών υπό αντιδρώσα μορφή συμβάλλει υπό τις ίδιες συνθήκες στην προστασία της ανθρώπινης υγείας και του περιβάλλοντος εφόσον η υποχρέωση αυτή παρέχει επίσης τη δυνατότητα καλύτερης γνώσεως των πολυμερών.

54 Επιπλέον, μια τέτοια υποχρέωση καταχώρισης των μονομερών ουσιών ανταποκρίνεται στην αρχή της προφύλαξης, όπως υπενθυμίζεται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού REACH.

55 Η υποχρέωση καταχώρισης που επιβάλλεται στους εισαγωγείς οδηγεί σε δικαιότερη κατανομή των εξόδων καταχωρίσεως μεταξύ των διαφόρων επιχειρήσεων οι οποίες παράγουν ή εισάγουν εντός της Κοινότητας.

56 Μια τέτοια ισότητα μεταχειρίσεως εμποδίζει τις στρεβλώσεις του ανταγωνισμού και εξασφαλίζει έτσι τον θεμιτό ανταγωνισμό εντός της Κοινότητας.

57 Όπως τόνισε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 105 των προτάσεών της, η προστασία των κοινοτικών παραγωγών από μειονεκτήματα στο πλαίσιο του ανταγωνισμού που θα μπορούσαν να προκύψουν από τη διαφορετική κατάσταση των εισαγωγέων αποτελεί θεμιτό σκοπό του κοινοτικού νομοθέτη.

58 Επομένως, η υποχρέωση καταχώρισης των μονομερών που βρίσκονται υπό αντιδρώσα μορφή εντός των πολυμερών αποτελεί το ενδεδειγμένο μέσο για την επίτευξη των σκοπών του κανονισμού REACH.

59 Ωστόσο, απομένει να εξακριβωθεί αν η υποχρέωση αυτή δεν υπερβαίνει το αναγκαίο μέτρο για την επίτευξη των σκοπών αυτών.

60 Για την εξασφάλιση πραγματικού ανταγωνισμού στην Κοινότητα, οι εισαγωγείς μονομερών ουσιών πρέπει να υπέχουν τις ίδιες υποχρεώσεις με αυτές που υπέχουν οι κοινοτικοί παρασκευαστές ή παρόμοιες υποχρεώσεις που οδηγούν σε προσαρμογή του κόστους παρασκευής.

61 Κάθε άλλο μέσο προς αντιστάθμιση της μη υπάρξεως κόστους καταχώρισης για τους εισαγωγείς δεν είναι αναγκαστικά λιγότερο δεσμευτικό γι' αυτούς.

62 Ομοίως, κάθε περιορισμός της υποχρέωσης καταχώρισης στα μονομερή μόνον προϊόντα που παράγονται στην Κοινότητα θα αντέβαινε στον σκοπό της ανταγωνιστικότητας και της καινοτομίας, διότι η εισαγωγή μονομερών σε χαμηλότερη τιμή, χωρίς να ληφθεί υπόψη το κόστος καταχώρισης, θα αποθάρρυνε κάθε κοινοτικό παρασκευαστή από το να διεξαγάγει ή να συνεχίσει τις έρευνες για τα ίδια μονομερή.

63 Κατά συνέπεια, η υποχρέωση καταχώρισης μονομερών ουσιών υπό αντιδρώσα μορφή που συνθέτουν τα πολυμερή δεν υπερβαίνει το αναγκαίο μέτρο για την επίτευξη των σκοπών του κανονισμού REACH.

64 Οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης αμφισβητούν ωστόσο ότι η υποχρέωση καταχώρισης έχει ανάλογο χαρακτήρα θεωρώντας, αφενός, ότι οι εισαγωγείς αντιμετωπίζουν σοβαρές πρακτικής φύσεως δυσκολίες ιδίως λόγω του ότι αγνοούν τη σύνθεση του εισαγόμενου πολυμερούς και, αφετέρου, ότι το κόστος της διαδικασίας καταχώρισης είναι δυσανάλογο σε σχέση με τον πραγματοποιούμενο κύκλο εργασιών και με την ποσότητα των επίμαχων ουσιών.

65 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί, πρώτον, ότι το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού REACH προβλέπει ότι ο παρασκευάζων ουσίες υπό καθαρή μορφή ή ενσωματωμένες σε παρασκευάσματα ή ο παράγων προϊόν που εισάγεται στην Κοινότητα μπορεί να διορίσει αποκλειστικό αντιπρόσωπο.

66 Ο εν λόγω αντιπρόσωπος αναλαμβάνει το σύνολο των υποχρεώσεων των εισαγωγέων οι οποίοι ενημερώνονται και θεωρούνται, ως εκ τούτου, μεταγενέστεροι χρήστες. Στη συνέχεια, οι υποχρεώσεις καταχώρισης βαρύνουν τον εν λόγω αντιπρόσωπο, ο οποίος διορίστηκε από τον παραγωγό που είναι εγκατεστημένος εκτός Κοινότητας και είναι άτομο της εμπιστοσύνης του.

67 Δεύτερον, όσον αφορά το κόστος της διαδικασίας καταχώρισης, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η διαδικασία είναι η ίδια, είτε τα προϊόντα παράγονται εντός της Κοινότητας είτε εκτός αυτής, και ότι, επομένως, η δαπάνη δεν είναι μεγαλύτερη για τους εκτός της Κοινότητας παραγωγούς ή για τους εισαγωγείς απ' ό,τι για τους κοινοτικούς παραγωγούς.

68 Εξάλλου, όπως τόνισε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 130 των προτάσεών της, ο κανονισμός REACH προβλέπει την κοινοχρησία των πληροφοριών για να μειωθεί το κόστος όσον αφορά τις ουσίες μεταξύ όσων καταχωρίζουν την αυτή ουσία.

69 Έτσι, η τριακοστή τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού ορίζει ότι «[θ]α πρέπει να προβλεφθεί η δυνατότητα από κοινού υποβολής και κοινοχρησίας των πληροφοριών σχετικά με τις ουσίες, προκειμένου να αυξηθεί η αποτελεσματικότητα του συστήματος καταχώρισης, η μείωση του κόστους και η μείωση των δοκιμών επί σπονδυλωτών ζώων».

70 Η εφαρμογή των σκοπών αυτών εξασφαλίζεται με το άρθρο 27, παράγραφος 3, του κανονισμού REACH που προβλέπει την κοινοχρησία των πληροφοριών για να μειωθεί το κόστος μεταξύ των καταχωριζόντων.

71 Στη συνέχεια, λαμβανομένου υπόψη του περιορισμένου αριθμού των δυνητικών μονομερών ουσιών, της δωδεκαετούς διάρκειας ισχύος της προηγούμενης καταχώρισης ουσιών, όπως προβλέπεται στο άρθρο 27 του κανονισμού REACH, καθώς και της δυνατότητας κοινοχρησίας των πληροφοριών για τη μείωση του κόστους, η δαπάνη που απορρέει από την υποχρέωση καταχώρισης των μονομερών ουσιών υπό αντιδρώσα μορφή εντός πολυμερούς δεν είναι προδήλως δυσανάλογη με γνώμονα την ελεύθερη κυκλοφορία των προϊόντων στην ανοιχτή στον θεμιτό ανταγωνισμό εσωτερική αγορά.

72 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι το άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού REACH δεν είναι ανίσχυρο λόγω παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας.

Όσον αφορά την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης

73 Οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης προβάλλουν ότι, μολονότι η υποχρέωση καταχώρισης των μονομερών ουσιών είναι όμοια, οι κοινοτικοί παραγωγοί πολυμερών μπορούν να προβούν στην καταχώριση των ουσιών αυτών ευκολότερα από τους εισαγωγείς στον βαθμό που γνωρίζουν τη σύνθεση των προϊόντων τους, ενώ οι εισαγωγείς επαφίενται στην καλή θέληση των προμηθευτών που βρίσκονται εκτός της Κοινότητας.

74 Κατά πάγια νομολογία, η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως ή απαγορεύσεως των διακρίσεων επιτάσσει να μην επιφυλάσσεται σε όμοιες καταστάσεις διαφορετική μεταχείριση ούτε σε διαφορετικές καταστάσεις όμοια μεταχείριση, εκτός αν η διαφοροποίηση δικαιολογείται αντικειμενικώς (απόφαση της 10ης Ιανουαρίου 2006, C-344/04, IATA και ELFAA, Συλλογή 2006, σ. I-403, σκέψη 95 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

75 Συναφώς, επιβάλλεται η παρατήρηση, πρώτον, ότι η υποχρέωση καταχώρισης είναι η ίδια τόσο για τους κοινοτικούς παραγωγούς όσο και για τους εισαγωγείς.

76 Δεύτερον, διαπιστώνεται ότι οι μονομερείς ουσίες υπό αντιδρώσα μορφή εντός των πολυμερών οι οποίες παράγονται ή εισάγονται στην Κοινότητα βρίσκονται σε παρόμοια κατάσταση εφόσον μπορούν να εναλλάσσονται ή είναι όμοιες.

77 Τρίτον, οι κοινοτικοί παραγωγοί και οι εισαγωγείς βρίσκονται σε διαφορετική κατάσταση, διότι οι πρώτοι γνωρίζουν τα προϊόντα τους ενώ οι δεύτεροι εξαρτώνται από την παροχή πληροφοριών από τους προμηθευτές που είναι εγκατεστημένοι εκτός της Κοινότητας.

78 Εν πάση περιπτώσει, η όμοια μεταχείριση που επιβάλλεται στις διαφορετικές αυτές καταστάσεις δικαιολογείται αντικειμενικά από την τήρηση των κανόνων ανταγωνισμού που έχουν εφαρμογή στην εσωτερική αγορά.

79 Συγκεκριμένα, η διαφορετική μεταχείριση των εισαγωγέων μονομερών ουσιών υπό αντιδρώσα μορφή και των παραγωγών αυτών των ίδιων ουσιών που είναι εγκατεστημένοι στην Κοινότητα θα λειτουργούσε ευνοϊκά υπέρ των πρώτων.

80 Επομένως, δεν διαπιστώνεται καμία παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης και, κατά συνέπεια, το άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού REACH δεν είναι ανίσχυρο λόγω παραβίασης της αρχής αυτής.

81 Από όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι από την εξέταση του δεύτερου ερωτήματος δεν προέκυψε κανένα στοιχείο που να θίγει την ισχύ του άρθρου 6, παράγραφος 3, του κανονισμού REACH.

Επί των δικαστικών εξόδων

82 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαίνεται:

1) Στην έννοια των «μονομερών ουσιών» του άρθρου 6, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 1907/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2006, για την καταχώριση, την αξιολόγηση, την αδειοδότηση και τους περιορισμούς των χημικών προϊόντων (REACH) και για την ίδρυση του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων καθώς και για την τροποποίηση της οδηγίας 1999/45/ΕΚ και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 793/93 του Συμβουλίου και του κανονισμού (ΕΚ) 1488/94 της Επιτροπής καθώς και της οδηγίας 76/769/ΕΟΚ του Συμβουλίου και των οδηγιών της Επιτροπής 91/155/ΕΟΚ, 93/67/ΕΟΚ, 93/105/ΕΚ και 2000/21/ΕΚ, εμπίπτουν μόνον τα μονομερή υπό αντιδρώσα μορφή που είναι ενσωματωμένα στα πολυμερή.

2) Από την εξέταση του δεύτερου ερωτήματος δεν προέκυψε κανένα στοιχείο που να θίγει την ισχύ του άρθρου 6, παράγραφος 3, του κανονισμού 1907/2006.

(υπογραφές)